

РЕШЕНИЕ

№ 897

гр. София, 15.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 14.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **9239** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба от П. И. Ц., срещу Решение № Ц1040-21-173/01.09.2020 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата му с вх. № Ц1012-21-462/24.07.2020 г. и е потвърдено Разпореждане № 212-00-2728-1/24.04.2020 г., с което на жалбоподателя е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица.

В жалбата се поддържа становище за неправилност на оспорения административен акт, поради дискриминация и нарушения на конституционни, човешки права и свободи, измама, подстрекателство принуда и геноцид. Сочи се, че в решението не било отговорено на повдигнатите от жалбоподателя въпроси. Твърди се, че в решението се съдържали неверни данни с цел отнемане на придобит трудов стаж. Сочи се, че с решението се нанасяли множество морални и материални щети. Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, като поддържа жалбата. Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата. Поддържа, че решението е правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Със Заявление вх. № 107-02-0160 от 03.04.2020 г. жалбоподателят П. И. Ц. е поискал да му бъде отпуснато парично обезщетение за безработица. Към заявлението била

приложена Заповед 02/01.04.2020 г., с която е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ трудовото му правоотношение с [фирма], считано от 01.04.2020 г.

След извършена проверка от страна на административния орган за наличие предпоставките за отпускане на исканото обезщетение е издадено Разпореждане № 212-00-2728-1/24.04.2020 г., с което на П. И. Ц. е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица. Като мотив за отказа е посочено, че лицето е придобило право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Разпореждането е било обжалвано пред директора на ТП на НОИ С. – град с жалба вх. № Ц1012-21-462/24.07.2020 г., въз основа на която е издадено и процесното решение.

Решението е връчено на жалбоподателя на 04.09.2020 г., видно от приложеното на л. 14 от делото известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на П. И. Ц., срещу Решение № Ц1040-21-173/01.09.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град за неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ КСО разпорежданията за отказ или неправилно определяне, изменяне и прекратяване на обезщетенията за безработица се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени фактическите и правни основания за издаването им. Не са допуснати нарушения в производството по издаването им и съдът не открива основания за нищожност на актовете, предмет на съдебен контрол. Съдът приема, че оспореното решение и потвърденото с него Разпореждане са издадени от материално компетентни органи в кръга на правомощията им.

Съгласно чл. 54а, ал. 1 КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Съобразно чл. 54а, ал. 3 паричното обезщетение за безработица се отпуска въз основа на заявление до териториалното поделение на Националния осигурителен институт подадено по електронен път с квалифициран електронен подпис или с персонален идентификационен код в Националния осигурителен институт, или на хартиен носител в съответната дирекция "Бюро по труда". Според ал. 4 на същата разпоредба паричното обезщетение за безработица се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако: 1. заявлението по ал. 3 е подадено в тримесечен срок от тази дата; 2. лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по

заетостта в срок 7 работни дни от тази дата. От цитираната разпоредба е видно, че за да започне изплащането на обезщетението от датата на последното прекратяване на осигуряването трябва да са налице кумулативно предпоставките по т.1 и т. 2, а именно заявлението да е по дадено в тримесечен срок от датата на прекратяване на осигуряването, както и лицето да се е регистрирало в Агенцията по заетостта в срок от 7 работни дни.

Спорът е материалноправен и се заключава в това дали правилно е отказано отпускането на обезщетение за безработица.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон. Както беше посочено, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Не е спорно, че жалбоподателят е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България, поради което попада в сред експлицитно посочените лица, които нямат право на ПОБ. Според чл. чл. 68, ал. 1 КСО, в случай, че лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и 2, до 31 декември 2016 г., те придобиват право на пенсия при навършване на възраст 65 години и 10 месеца за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 67-годишна възраст. на основание чл. 68, ал. 3 КСО, през 2020 г. право на пенсия придобиват лицата, които са навършили възраст 66 години и 6 месеца за жените и мъжете и имат най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. Видно от приложената на л. 18 от делото справка за пенсионер жалбоподателят има 37 години 01 м. и 03 дни осигурителен стаж, а към датата на заявлението е навършил 66 години и 6 месеца. С придобиването на право на пенсия се погасява правото на парично обезщетение за безработица. Правилно е отказано отпускането на ПОБ, поради придобитото право на пенсия. В този смисъл Решение № 2848 от 15.03.2016 г. по адм. д. № 6032/2015 г., VI отд. на ВАС.

За пълнота съдът намира за удачно да посочи, че съгласно чл. 4, ал. 1 КСО задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са работниците и служителите, независимо от характера на работата, от начина на заплащането и от източника на финансиране, с изключение на лицата по ал. 10 и по чл. 4а, ал. 1. Лицата, включени в програми за подкрепа на майчинството и насърчаване на заетостта, не се осигуряват за безработица, ако това е предвидено в съответната програма. Фактът, че жалбоподателя е продължил да упражнява трудова дейност и след формалното придобиване на правото на пенсия не прави внесените от него и работодателя му вноски за безработица недължими. Същите се дължат по силата на закона. Внесените суми не са налични по индивидуална партида на жалбоподателя, а съобразно чл. 2, ал. 2, т. 5 КСО Лицата,

които подлежат на държавно обществено осигуряване, се осигуряват във фонд "Безработица" за безработица. Средствата служат за изплащане на парични обезщетения за безработица не лично на осигуреното лице, а съобразно принципа на солидарност на системата на общественото осигуряване се изплащат на лицата, които имат право на такова обезщетение.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореното решение е правилно, а жалбата на П. И. Ц. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, поради което жалбоподателя следва да бъде осъден да заплати по сметка на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 лева, на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал.8 ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ оспорването на П. И. Ц. срещу Решение №Ц1040-21-173/01.09.2020 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата му с вх. № Ц1012-21-462/24.07.2020 г. и е потвърдено Разпореждане № 212-00-2728-1/24.04.2020 г., с което на жалбоподателя е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица.

ОСЪЖДА П. И. Ц. да заплати по сметка на Национален осигурителен институт, сума в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: